

LA GEGANTA DE LA VELLA QUARESMA

per Roger Roig

Fa molt i molt temps, quan les papallones encara no havien après a volar i els lleons no tenien dents, hi havia una senyora vella, però vella de veritat, més vella que els camins. Era la Quaresma, alta i geperuda, amb un cistell ple de verdures en una mà, un bacallà a l'altre, un rosari penjat al coll i un mocador negre al cap. La seva missió era escampar arreu, sobretot entre els nens i nenes, què significava la Quaresma, i per això s'anava desplaçant d'un lloc a l'altre acompanyada per 49 timbals que marcaven el ritme dels seus passos.

I l'atzar va voler que un Dimecres de Cendra arribés a l'Alt Camp, i concretament a Valls [sabeu on és Valls? sí, és la nostra ciutat!]. Hi va arribar de vespre, i com que feia molt de fred, hi havia poca gent pels carrers. Va travessar el poble de punta a punta i va fer cap a la plaça del Blat, davant de l'Ajuntament. I allí va ser on va trobar més gent, perquè celebraven l'últim dia de carnaval amb l'enterrament del Carnestoltes [que sabeu què fem per carnaval? ens disfressem!].

La seva arribada es va fer notar, i de quina manera! Imagineu que, de sobte, entra a la plaça una senyora geganta juntament amb un munt de timbals fent rebombori... Tothom es va girar cap a la Quaresma, sense saber què fer ni què dir. Fins que una nena tota decidida va acostar-se-li i li va preguntar:

—Com és que tens set cames?

La gent se la va mirar encuriosida. No s'hi havien fixat... Efectivament, tenia set cames, i del gros cistell que la feia caminar encorbada li penjaven la mateixa quantitat d'arengades: set! La geganta li va contestar:

—En tinc set perquè set són les setmanes que dura la Quaresma, és a dir, 49 dies. Immediatament, perquè ho entenguessin millor, va donar 49 tombs sobre ella mateixa al mig de la plaça del Blat (set cap a cada banda), un per cada dia de la Quaresma, acompanyada dels timbals, i en acabar va entrar a reposar dins de l'Ajuntament, perquè estava força cansada després de tanta volta.

Aleshores se li va acostar l'alcalde, i li va dir:

—Vella Quaresma, ens agradaria molt que et quedessis a viure al nostre poble. A Valls tenim festes durant tot l'any, però fins ara no en teníem cap que representés l'època de l'any que tu encarnes...

I com a exemple li va parlar de la primavera, quan, entre arbres florits i flors que esclataven, a Valls s'hi feia la diada de Sant Jordi, a l'entorn dels llibres i de les roses, però on també hi [sabeu on és Valls? sí, és la nostra ciutat!]. Tenia un protagonisme un drac, el de la ciutat, que era despertat pels infants al compàs d'una bonica cançó.

Després venia la festa major d'estiu, una festassa presidida per la calor, on tothom sortia al carrer a veure els seus famosíssims castellers i tot el bestiar que hi havia a la ciutat [sabeu quin bestiar tenim a Valls?... la mulassa, l'àliga, el drac, l'ós, els gegants, el lleó, el bou, els diables...].

A la tardor, hi havia dies en què les ventades feien caure tantes fulles que semblava que hi hagués un matalàs a terra. També menjaven fruits de temporada, com els bolets, i per Tots Sants, castanyes i panellets. Que bons! [us agraden els panellets?].

I, finalment, a l'hivern, com que feia força fred, s'estaven molt de temps a casa, a la vora del foc, sobretot per les entranyables festes de Nadal, però així que podien abandonaven l'escalf de la llar per anar a les masies a menjar calçots

[qui ha fet la calçotada enguany? us agraden els calçots?].

I així fent calçotades, anava arribant el Carnaval, i la gent de Valls es disfressava, s'ho passava d'allò més bé i menjava uns caramels de color vermell que no es podien menjar a cap altre lloc del món: els caramels de Dijous Gras. I amb l'acabament del carnaval, s'iniciava la Quaresma, un temps de recolliment i de dejuni després de la gresca i la diversió carnavalesca.

Quan la Vella Quaresma va sentir tot el que li oferia la vila de Valls al llarg de l'any, va explicar que no s'hi podia quedar per sempre, però que tornaria cada any a l'acabament del Carnaval per passar aquella època amb els vallencs, petits i grans.

Però aleshores un senyor vellet va intervenir:

—Jo tinc entès que a la Quaresma se li ha de tallar una cama cada setmana... Vaja, així ho fan en altres llocs on he estat.

—És cert! —va dir la Quaresma una mica trista, perquè la veritat és que no li feia cap gràcia que li tallessin una cama cada set dies.

Tothom estava mooolt preocupat, ningú volia tallar-li les cames a la geganta. Pobreta! Com podria caminar sense cames? I van pensar molt i molt, fins que un xiquet ben eixerit, com tots vosaltres, va dir:

—Tinc la solució! En comptes de tallar-li les set cames, el que farem serà treure-li cada setmana una de les set arengades que porta al cistell.

I fins a dia d'avui, i esperem que durant molts anys més, la geganta de la Quaresma ve a Valls el Dimecres de Cendra, perquè està molt contenta que ens l'estimem tant, i en comptes de tallar-li les cames, cada setmana li traiem una de les arengades que duu penjades al cistell.

I això és precisament el que hem vingut a fer avui. Per tant, ara farem una rotllana i, entre tots, traurem l'arengada i la posarem dins del cistell.